

Kamp Van Koningsbrugge / 31 okt 2020

Ray Klaassens

In 1973 ben ik geboren in een warm arbeidersgezin in een volkswijk in Helmond. Ik heb een mooie jeugd gehad waarbij ik het liefst buiten was en het avontuur op zocht – ik kleurde graag buiten de lijntjes. Dit leidde regelmatig tot een bezorgde moeder, maar ik zorgde toen al dat het allemaal wel weer op zijn pootjes terecht kwam.

In 1973 ben ik geboren in een warm arbeidersgezin in een volkswijk in Helmond. Ik heb een mooie jeugd gehad waarbij ik het liefst buiten was en het avontuur op zocht – ik kleurde graag buiten de lijntjes. Dit leidde regelmatig tot een bezorgde moeder, maar ik zorgde toen al dat het allemaal wel weer op zijn pootjes terecht kwam.

In mijn eindexamenjaar VWO, had ik een vakantiebaan als hulpje bij mijn oom die stratenmaker was. Ik had het zo naar mijn zin dat ik het wel zag zitten om het te blijven doen, dit tot grote irritatie van mijn vader. Maar studeren wilde ik ook niet – ik dacht dat dat onbetaalbaar zou zijn.

Ik heb toen het selectietraject voor de Koninklijke Militaire Academie in Breda gedaan en ben daar op 17 augustus 1992 als cadet aangesteld bij het wapen der Genie, de bouwvakkers van de Koninklijke Landmacht. In 1995 ben ik geslaagd en werd ik bevorderd tot Tweede Luitenant en werd geplaatst bij een Bouwmachine Peloton van 102 constructiecompagnie in Wezep. Na een jaar werd ik overgeplaatst naar een constructiepeloton en werd in 1996 voor een technische opdracht naar Busovaca, Bosnië uitgezonden. Een hele mooie eerste ervaring niet lang na de val van Srebrenica.

Dai, Jeroen en Ray

In 1997 en 1998 heb ik voor het tweede deel van mijn officiersopleiding een programma op de Technische Universiteit Twente gevolgd en ik heb toen aansluitend de kaderopleiding van 11 Luchtmobiele Brigade in Schaarsbergen (VAKOL) gedaan en de rode baret gehaald. Ik heb bij 11 Genie-compagnie een fijne tijd gehad met erg gemotiveerde collegae, maar we hadden geen geluk met uitzendingen, die waren er simpelweg niet. Dit frustreerde me heel erg; ik wilde missie-ervaring op doen.

In die tijd heb ik besloten om van onderdeel te switchen. Ik wilde commando worden, maar dat was nog niet zo eenvoudig. Ik moest van genist eerst infanterist worden en vervolgens de Elementaire Commando Opleiding volgen als officier, niet afkomstig van de infanterie – dit deed aardig wat wenkbrauwen fronsen. Zelf heb ik er nooit last van gehad, want ik wist zeker: dit wil ik, dit kan ik – en als ik gewoon niet opgeef dan ben ik binnenkort officier bij het KCT; zagezegd zo gedaan.

We startten in september 2001 met een mannetje of 50-60 aan de vooropleiding (de VO) en gingen met ongeveer 30 man de Elementaire Commando Opleiding (ECO) in. Deze duurde toen nog 14 weken. We kwamen in januari 2002 met 14 jongens onder de tranenpoort door – toen nog in Bergen op Zoom op de Cort Heyligerskazerne. Onder ons waren 4 mariniers, 1 onderofficier, 3 officieren en 6 dappere jongens die rechtstreeks uit de burgermaatschappij kwamen.

Hoewel het echt een zware tijd was, kijk ik erop terug als de mooiste 14 weken uit mijn hele loopbaan. Ongelooflijk hard werken, het gevoel met elkaar onoverwinnelijk te zijn, met fantastische mannen waar je blind op vertrouwden, bakken vol humor en unieke vorming waar ik elke dag nog de vruchten van pluk. Tijdens de uitreiking van de groene baret, kreeg ik ook de Sturgess cup uitgereikt voor de 'best man' van de lichterding. Ik was hier erg trots op, maar vond altijd dat dit er niet toe deed. Na de ECO ben ik de VCO in gegaan. Mijn individuele specialisatie was commspeccer. Mijn eerste functie was ploegcommandant en pelotonscommandant bij SF-ploeg 511 van 105cotrcie. Ik ging direct na binnenkomst bij 105 de Contra Terreuropleiding in van 10 weken. Ik heb prachtige trainingen mogen doen: bergachtig terrein, jungle, woestijn, koud weer optreden, 'hostage rescue', grote oefeningen over de hele wereld en een prachtige cursus 'ongewapend vechten' bij de Belgische Paracommando's in Marche les Dames. Dit was na de ECO denk ik de zwaarste opleiding die ik ooit heb gedaan, maar ongelooflijk simpel van aard: van 8 – 17uur in een gymzaal en alleen maar Judo, Karate, Boksen, Kick Boksen, Aikido, Militaire Zelfverdediging en conditietrainingen. Hier zou ik avondvullend over kunnen vertellen.

In mijn tijd bij het KCT ben ik twee keer uitgezonden geweest naar Afghanistan (Kabul 2003 en Kandahar 2005). Ook ben ik als plaatsvervangend commandant met een evacuatie-operatie meegegaan naar Abijan, Ivoorkust (2004). Dit was voor mij de meest uitdagende operatie bij het KCT. Verder ben ik als SF-kwartiermaker mee geweest met een BSB-missie naar Beiroet (2006) om ook daar een evacuatie-operatie voor te bereiden. Mijn laatste jaren bij het KCT ben ik Commandant van het Instructiepeloton Schieten Speciale Technieken en Tactieken geweest. Hier gaf ik leiding aan de Sniper Instructie Groep, de Demolitie Instructie Groep en de Instructie Groep Contra Terreur. In 2009 ben ik als Kapitein weg gegaan bij Defensie.

Van 2009 - 2014 ben ik werkzaam geweest binnen een ander onderdeel van de Nederlandse overheid. Hier heb ik nog veel meer interessante en relevante operationele inzetten mee mogen maken. Daar wil ik alleen nu verder niet meer over kwijt ;-)

Sinds 2014 heb ik samen met mijn compagnon het bedrijf Triangular Group. In deze onderneming kunnen we echt al onze expertise kwijt en werken we met veel oud-SF maten, ex-militairen, ex-politie. We weten wat we aan elkaar hebben en dat we altijd voor de 100% oplossing gaan – een heel vertrouwd gevoel als je een onderneming runt. Ook nu hebben we projecten in alle uithoeken van de wereld, maar het mooiste wat we doen is onze eigen overheid weerbaarder maken door o.a. Defensie, politie en brandweer te helpen met het verzorgen van opleidingen i.v.m. de grote personeelstekorten.

Ik heb een hele lieve en ondersteunende vrouw – anders had ik dit nooit kunnen doen – en vier hele lieve kinderen die nu allemaal op de leeftijd zijn dat ze hun eigen wegen aan het uitstippelen zijn. Trots en gelukkig!